

ind paa nogle Betragtninger, der have principiel Betydning, ser jeg mig nødsaget til ganske kort at berøre enkelte af de Punkter, som den ærede Minister fremdrog. Jeg anerkender den aabne Maade, hvorpaa den højtærede Kultusminister fuldstændig desavuerede sin Forgænger i Spørgsmaalet vedrørende Grænsen for Resolutioner og Love. Det var heller ikke mere, end hvad jeg ventede af den højtærede Minister, der jo har ganske andre Forudsætninger for at finde Pointen i denne Sag, end en hel Række af de forudgaaende Kirkeministre have haft. Imidlertid er der som sagt enkelte principielle Betragtninger, der fordrer Svar, for at man ikke senere skal hen-vise til dem som staaende uimodsagte i Folketingstidende. Den højtærede Minister berørte med Hensyn til Begravelsescirkulæret nogle Forhold, og sagde bl. a. „Jeg vil derom tillade mig at sige til det ærede Medlem, at Forholdet er dette, at tidligere havde Dissenterne ikke nogen som helst Ret til at bruge Folkekirkens Begravelsespladser, idet alle Kirkegaardene ere Folkekirkens Begravelsespladser og tilhøre den“. Jeg skal tillade mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa Lov af 25. Marts 1872 § 7. Den lyder saaledes: „Enhver Sognebeboer har Ret til at blive begravet paa Sognets Kirkegaard, selv om han ikke hører til Folkekirken. Lig af de i Sognet afdøde eller fundne forulykkede, som have anden Hjemstavn, skulle begravnes paa deres Kirkegaard, medmindre de efter-ladte eller andre rette vedkommende ville sørge for Begravelsen andetsteds“. Naar den højtærede Minister vil sammenligne denne Lovparagraf med vedkommende Af-snit af sin Tale, tror jeg let vi ville blive enige om, at den empiriske Forudsætning for Ministrens Opfattelse har vist sig at være urigtig.

Det andet Punkt, jeg skal tillade mig at fremdrage, vedrører et Spørgsmaal, som jeg havde stillet om Udtrædelse af og Ind-trædelse i Folkekirken, hvorpaa den højtærede Minister i det hele har givet et fyldest-gørende Svar, men det fyldestgørende i dette Svar ligger i Præmisserne, ikke i Konklusionen. Ministeren siger saaledes: „Livet fører med sig, at man nødvendig maa foretage Forandringer, og naar de ikke kunne foretages ved Lov, maa de nødvendigvis komme frem paa anden Maade“, og herom ere vi enige, men saa konkluderede den højtærede Minister til, at hvis det drejede sig om hele Ritualet, saa maatte han hen-vende sig til Lovgivningsmagten, men at enkelte Forandringer deri kunde han fore-

tage administrativt. Det er en Konklusion, som ikke kan blive staaende uimodsagt. Ministeren kunde paa den Maade lidt efter lidt forandre hele Ritualet uden at komme til Lovgivningsmagten, aldeles ligesom det er sket med Befætsningen af Kjøbenhavn, ved at tage det lidt efter lidt uden at gaa til Lovgivningsmagten. Jeg tror, at den højtærede Minister maa indrømme, at den rette Vej er den, at selv om det er mindre Forhold af organisk Natur, man ønsker at ordne, bør det ske ved Lov. Den Paragraf, jeg oplæste af Loven om Kirkernes Brug, viser, at man godt ved, hvilken Vej man kan gaa, ogsaa med mindre organisatoriske Reformier med Hensyn til Folkekirkens Styrelsesformer.

Det Punkt, jeg særlig ønsker at dvæle ved, er imidlertid Gymnastik sagen. Den højtærede Minister gentog den Bemærkning, at Folketinget har selv billiget Gymnastikkommissionens Nedsættelse. Ja, det har Folketinget gjort, men det er saa mange Aar siden, at $\frac{2}{3}$ af Folketingets nuværende Medlemmer ikke have haft noget med den Sag at gøre. Derefter har Kommissionen siddet en halv Menneskealder og arbejdet, og uagtet Flertallet i Kommissionen vel har været mod det, som er kommet frem, er det dog lykkedes en enkelt Mand ved sin kraftige Vilje at føre sin Sag igennem. Da han nu mærkede, at det maatte have en Ende en Gang, henvendte man sig hemmelig til Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse og spurgte, om den ikke ønskede, at man skulde forsyne Kjøbenhavns Kommune med Lærerinder, der vare uddannede i det vordende Gymnastikreglement. Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, der har en Skare af udmærket dygtige Gymnastiklærerinder, sagde naturligvis nej. Men saa fik man oprettet en Post ved Statens etaarige Kursus, som man besatte, inden Offentligheden vidste noget af det, og inden Sagen var kommen frem. Derpaa udgav man en Gymnastikhaandbog, der blev autoriseret, inden den havde foreligget Offentligheden, og man fik tilmed Ministeriet til at paatvinge Sognene denne Gymnastikhaandbog. Den højtærede Minister sendte den uden videre til Sognene i lige saa mange Eksemplarer, som der er Lærerembeder, og fordrer saa, at Sognene skulde indbetale Gebyret. Men den højtærede Minister maa jo vide, at man ikke kan benytte den ny Gymnastikhaandbog med de nuværende Gymnastikapparater. Men maaske sender Ministeriet en god Dag lige saa mange Eksemplarer af Gymnastikapparater og forlanger Beløbet tilsendt